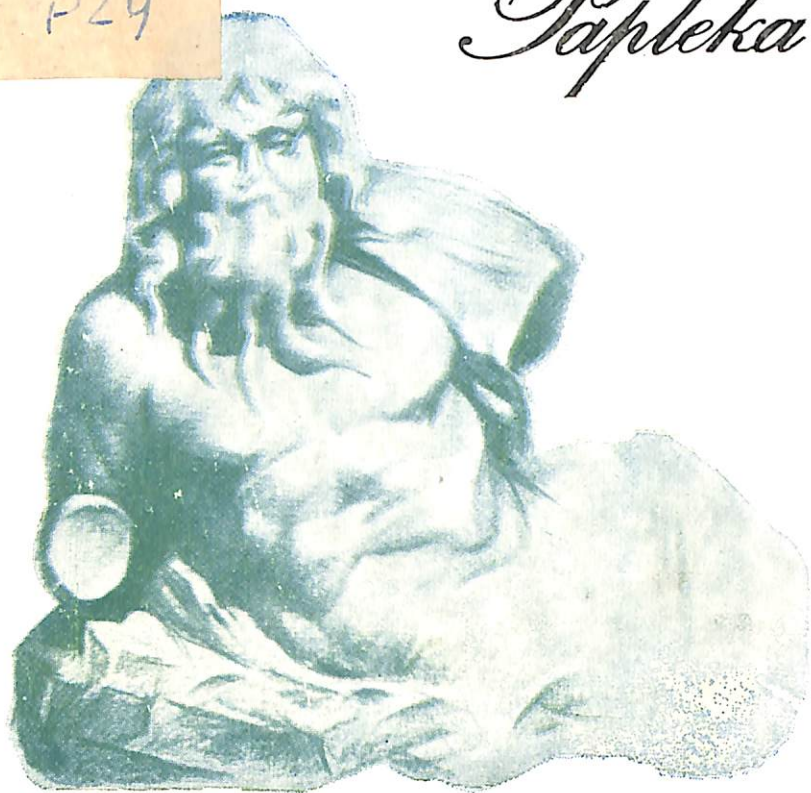

8JH-1
P24

*Ndoc
Papleka*

LUMI E DI
KU BURON
POEZI

81H-1

P24

Ndoc
Papeleka

ИЗДАТЕЛЬСТВО
ФОТО МАШИ
САМАРИЯ

Lumi e di ku buron

POEZI

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

URTIA E ZOGJVE

Atje lart, shumë lart heshtja dhe vetmia e yjeve.
Zogjtë nuk ngjiten kurrë aq lart,
sa të mos mund të kthehen prapë në tokë,
të çukitin një kokërr grurë, të ulen mbi një degë,
të përshëndetin agimin me cicërimat e tyre.
Zogjtë i kanë flatrat për t'u ngjitur përpjetë,
për të zotëruar largësitë dhe hapësirat...
Të dashuruar pas qiellit, ata s'ndahen kurrë
nga toka.
Urtia e zogjve, urtia e poetëve të vërtetë.

Gurët dhe fjalët

H A P Ë S I R A T ...

Para meje shpalosen hapësira,
qiej agimesh e mbrëmjesh, vise të tokës që e dua
si pema truallin ku ka mbirë.

Lexoj aty gjithçka që ka shkruar kjo kohë,
fytyrat, ballin, sytë dhe duart e njerëzve,
si një libër të madh që s'më lë t'i ndahem.

Vështroj me ngulm për të korrigjuar vetveten
si një bocë që e ballafaqojnë me origjinalin.

Prek aty magmën e paftohur të jetës,
të vërtetat e mia që i besoj si ajrin që thith,
si diellin që më ngroh, si tokën ku eci...

Pa këto të vërteta do të isha një pemë e vetmuar
pa zogj e pa gjethe.

Me ëndrrat e fëmijëve ndërtoj qytete të mëdha
që kurrë s'do të pushtohen.
Rrugët e pyjeve i mësoj të thërrasin e të qeshin
me të madhe.
Marr mësimë muzike nga një shi i papritur
që bie mbi gjethet e gjera.
Në mbrëmje rri kokë më kokë me yjet dhe flas me
ta për të ardhmen.
Çdo mëngjes i nis një letër me një pëllumb
komunizmit.
Pranverë...
Tani të gjithë fëmijët i kam zili!

P Ë R T Ë R I T J A

Si rrezja e diellit
të marsit

që futet në trup të pemës

e i thotë majës: *Zgjat!*

E i thotë degës: *Nxirr degë të re!*

E i thotë sythit: *Bëhu gjethe, lule, frut!*

E i thotë rrënjës: *Hyr më thellë!*

E i thotë trungut: *Lësho rrënjë prapë!*

E i thotë gjethes së verdhë: *Bjer!*

Mendimi i Partisë na gjallëron gjakun,
përtërin gjithë indet e jetës.

TE VARRI I ENVER HOXHËS

Mbaj në dorë një tufë lule:
krahun ma mpijnë si të ishin prej plumbi.

Do të doja t'u rridhte gjaku im nëpër fletë
që të mbeteshin përherë të kuqe, të freskëta!

Prill 1985

ÇUNAKËT

Fshehurazi të rriturve,
çunakët u hipin kuajve që kullotin në livadhe,
i kapin për krife, ua ngulin thembrat në ije,
i ngasin me të katra.

Me këmishët që u gufmohen nga era,
u ngajnë dragonjve me flatra.

Ata bëhen Muji, Gjergj Elez Alia, Skënderbeu,
pas nëntë vjetësh sjellin në shtëpi Doruntinën,
me Bajram Currin ngjiten në Malin e Hekurave,
i çojnë letra në shtab Enver Hoxhës.

Livadhet e fshatit shndërrohen në Lugje
të Verdha
në Fushën e Vajkalit, në pllaja me borë.

Kuajt trokojnë, hingëlljnë,
përpijnë ajrin me hojza:
Në sytë ëndërrimtarë të çunakëve
dynden horizontet...

ZËRI QË TË DHA ZEMËR

Përmes heshtjes erdhi një zë e të tha: Ëndërro!...
Ti ëndërrove hapësira, flatra. Vure buzën në gaz.
Shkëmbinjtë e hirtë rreth teje të shikuan me mëri.
Zëri të tha: *Nisu për udhë!*... Ti u nise drejt botës.
E madhe ishte bota. Edhe atje gjete shkëmbinj.
Zëri të tha: *Trokit këtu!*... Ti hyre midis njerëzve.
Gjete vëllezër. Qeshe. I harrove lotët.
Shkëmbinjtë zgjatnin kokën tinëz në jetën tënde.
Zëri të tha: *Këndo!*... Ti mësove të bëheshe zog.
Fluturoje te qielli yt ku nuk vinin dot shkëmbinjtë.
U rrite. Ece. Shkëmbinjtë të dolën në udhë.
E përfolën rrugën tënde. Ëndrrat t'i quajtën
iluzione.

Të pëshpëritën në vesh fatin e pluhurit.
Zëri të tha: *Pluhuri është elegji e shkëmbinjve.*
Ec. Fluturo. Këndo... Ti deshe të dish
emrin e këtij zëri që të dha zemër gjithë jetën.
dhe zëri të tha: *Jam te qenia jote.*
Jam buka që ha. Jam gëzimi që ke në sy.
Jam edhe më tepër se kaq: besimi që ke në vetvete.
Jam te të gjithë njerëzit e ndershëm që ke njohur
dhe po aq te të panjohurit. Jam